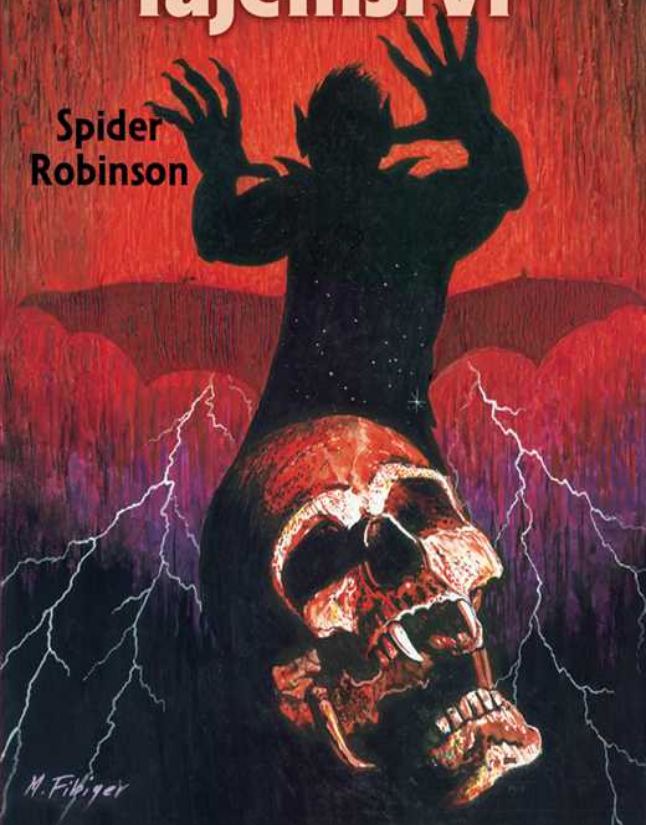


# Callahanovo tajemství

Spider  
Robinson



*M. Fibiger*



**TRIFID**

**Spider Robinson**  
**Callahanovo tajemství**

Copyright © 1986 by Spider Robinson

Translation © Zdeněk Uherčík, 2009

Cover © Milan Fibiger, 2009

© TRITON, 2009

ISBN 978-80-7387-232-8

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10  
[www.triton-books.cz](http://www.triton-books.cz)



**Spider Robinson**  
**Callahanovo**  
**tajemství**

*Věnováno Eleanor Woodové a Susan Allisonové*

## Kovářka

Onehdy jsem si koupil hodinky, jejichž baterie měla vydržet jeden rok. Podruhé jsem si uvědomil jejich přítomnost ve chvíli, kdy baterie došla – o čtyři roky později. Pokud si na něco zvyknete, nepřijde vám to divné až do okamžiku, kdy nastane změna.

Podobně je to i s otevírací dobou u Callahana. Žádná neexistuje. Jednou jsem tam zašel ve tři odpoledne, abych s ním něco probral, a zjistil jsem, že má otevřeno už hodinu. Jindy jsem přišel v sedm večer a Mike právě rozevíral dveře. Ale z nějakého důvodu mi snad deset let nepřišlo divné, že je u Callahana otevřeno vždycky, když tam přijdu – až do toho večera, kdy nebylo.

Byl horký a vlhký letní večer, táhlo na devátou, a dveře byly stále zavřené. Za okny skomíralo jen mdlé světlo, zdaleka nepodobné marnotratně rozjásané záři, která se z nich linula, když bylo u Callahana otevřeno. Na parkovišti byla kromě mého auta jen velká omlácená dodávka. Netušil jsem ale, komu by mohla patřit.

Navíc všechno ještě komplikoval déšť. Ten mi sice moc nevadí a když je teplo, jako toho večera, mám ho dokonce rád. Ale lilo už aspoň patnáct mi-

nut, takže listek připíchnutý na dveřích byl skoro nečitelný. Dokázal jsem vyluštit jen: „Kv li rek nstr kci d časn za řen . tevř me“, následovaly tři rozpité skvrny, nahoře zaoblené. Mohlo to být 9.00 nebo 9.20 nebo 9.30. Anebo to bylo 8.30 a práce se protáhly. Ale ještě horší bylo, že po časovém údaji následovala jedna veliká skvrna. Takže tam mohlo stát v 9.00 přesně, nebo taky ve 3.00 v pátek.

Když ta baterie, o které jsem se zmínil na začátku, zesnula, pohřbil jsem ji z úcty k jejímu úžasnému výkonu vzadu na dvorku. Ale to se stalo až po pozdější úvaze. Mojí první reakcí byla trpká rozmrzelost. Měl jsem samozřejmě za to, že mě hodinky zradily.

Podobná situace nastala i teď. Napadalo mě několik způsobů, jak zabít čas – ale kolik času by to mělo být? A mezitím jsem pořádně promokl. Udělal jsem tedy něco, co bych se za jiných okolností neodvážil.

Otevřel jsem dveře a vešel dovnitř.

Věděl jsem, že by nemělo být zamčeno, protože na dveřích nikdy žádný zámek nebyl. Za těch dvanáct let, co ke Callahanovi chodím, vím o čtyřech pokusech o vloupání po zavíračce. Nikdy to nebylo vchodovými dveřmi. Nikoho to ani nenapadlo. (Callahan se se zloději vypořádal podle okolností: jeden je od té doby štamgastem a je jedno, kdo to je, druhý skončil s rukama zlomenýma v lokti.)

Ale měl jsem nejdřív zaklepat a počkat, až Mike otevře, nebo až zahuláká „Dveřma!“, a pokud tak neučiní, odejít.



Neučinil tak. Když jsem za sebou dveře zavřel, nebylo po něm ani vidu, ale stejně bych si ho ne všiml, protože když jsem si otřel vlhké brýle, zůstal jsem stát, jako když do mě praští hrom.

Vzpomínáte si, jak jsem jednou vešel do Callahanova baru a uviděl zrcadlo na místě, kde nikdy nebylo? A jak mě to tak rozhodilo, že jsem svůj odraz považoval za rohatého démona, přičemž „rohý“ byly vlastně jen vytočené okraje krempy mého stetsonu? Tohle bylo jako tenkrát. Něco tak známého jako Callahanův bar se prostě nemůže měnit. Baterie v hodinkách má vydržet napořád. Možná jsem i zaječel nebo tak něco. Nevím.

Světlo bylo stejně špatné jako tenkrát s tím zrcadlem, takže můj mozek se jako tehdy snažil nečekané vjemy někam zařadit, a nakonec mi na zkoušku nabídl pěknou halucinaci. Pro predátora, jako je člověk, je lepší špatný odhad než pomalý.

Takže jsem měl za to, že několik yardů vlevo ode mě se v šeru leskne a vine kolem stromu ebenový had, dobré tři stopy v průměru. Vypadalo to, že strom i had procházejí skrze strop, aniž by ho nějak porušili.

Zamrkal jsem a teď to byla ohromná dvojitá spirála DNA plazící se po tyči, jakou mají ve značku holiči, a pulsující skrytým životem. Tak jsem zamrkal ještě jednou.

(Mozek predátora nejprve prohledává složky, kde má uloženy nebezpečné věci. Když se nic

nehodí, porovnává neohrožující živočichy. Pak teprve se uklidní a probírá ostatní soubory. To trvá do dvou vteřin.)

Bylo to točité schodiště.

„*Cushla machree*,“ zašeptal jsem.

Dojem dvojité spirály vytvářelo masivní zábradlí a „šupiny“ byly mezery mezi jeho sloupky. Mi-hotání nebo pulsování měla na svědomí jediná malá blikající zářivka za barem. Řekl jsem si, jako bych nahlédl do budoucnosti, že se z toho snad podělám, ale ulevilo se mi. Začínalo mi to docházet.

Když je hezky, dovoluje Mike Callahan, aby si hosté brali pití na střechu. K tomu účelu má zřízený výtah, kterým dolů vozí peníze a nahoru sklenice. Ale až do teď byl pro lidi a většinu ostatních návštěvníků jediným přístupem na střechu žebřík a poklop. Někteří ze štamgastů měli ale díky věku nebo nemocem problémy na žebřík vylézt. Jiní se dostali nahoru celkem v pohodě, ale pak zjistili, že díky přidané zátěži čtyř nebo pěti drinků už nemají potřebnou stabilitu pro cestu dolů. Jak říkal Doktůrek Webster, mělo to něco společného s posunem těžiště. Jen před pár dny si takhle Shorty Steinitz zlomil nohu v kotníku – a tohle byla Callahanova odpověď.

„Hej, Miku!“ Ticho. Závěs za barem byl zatažený. Měl jsem sice dost odvahy, abych bez pozvání vešel do Callahanova baru, ale do jeho soukromí jsem se neodvážil. Znovu jsem zavolal

jeho jméno a opatrně jsem se jal zkoumat nové schodiště.

Bylo železné a srdce nad ním plesalo. V podobných věcech se vůbec nevyznám, ale poznal jsem, že je staré a nádherné. Nedalo se z něho spadnout. Nemohli jste si ani odřít holeň. Bylo tak dobře osazené, že to vypadalo, jako by tu bylo už léta – až na pár rozstříknutých okují v pilinách na podlaze –, a s atmosférou Callahanova baru perfektně ladilo. Spíše ozdobné než čistě funkční, geniální řemeslná práce, jakou bych nedokázal plně ocenit ani v dobrém osvětlení. Nevypadalo by nepatříčně ani v jazzovém klubu, ani v klášteře. Tam možná dokonce nějaký čas strávilo. Přímo vybízelo, aby člověk vystoupal nahoru.

Tak jsem to udělal.

Šlo se po něm naprosto jistě, stupně měly tu správnou šířku a podstupnice tu správnou výšku. Určitě bylo sestavené z dílů. I kdyby tak ohromné schodiště prošlo dveřmi, byl by potřeba nákladák, jeřáb, kladkostroj, vozík, spousta nářadí a spousta času – zatímco sestavení by dvěma nebo třem zkušeným řemeslníkům zabralo den dva. Ale bylo zase sestavené tak šikovně, že jsem si nebyl stoprocentně jistý. To muselo stát Callahana balík.

Stoupal jsem tedy vzhůru, až jsem se ocitl v jakémsi přístřešku, jehož dveře vedly na střechu. Když jsem je opatrně otevíral, čekal jsem, že se do baru pode mnou začne valit voda, ale nic ta-

kového se nestalo. Otevřel jsem dveře naplno a hučení deště přešlo v šumění. Už nepršelo tak hustě.

Dovnitř voda netekla, protože podlaha přístřešku byla o něco výš než plocha střechy. Na střechu vedla rampička, takže jste ani nemuseli dávat pozor na nějaký schod. O tesařině vím jen o něco málo víc než o kovařině, ale když vidím dobré řemeslo, poznám ho. Bylo mi jasné, že si Mike Callahan musel na zvelebení baru zjednat toho nejlepšího.

Dveře se rychle zavřely, ale díky nějakému skrytému mechanismu nepráskly. Alespoň v dešti nebylo nic slyšet. Obcházel jsem přístřešek a obdivoval ho... pak jsem ho obešel ještě jednou a obdivoval jsem okolí.

Určitě znáte to zvláštní kouzlo výšek. Byli jste někdy v noci na vysoko položeném místě? V tepším dešti?

Callahanova střecha je každopádně téměř za jakéhokoli počasí skvělé místo k pozorování světa. Krajina tu prudce ubíhá k severu a k východu a je většinou nekultivovaná, což je na Long Islandu (a v Suffolk County zvlášť) neobvyklé. Stromy, kam až jen dohlédnete. K jihu a západu, za parkovištěm, se táhne Route 25A, řídce lemovaná křiklavě osvětlenými pastmi na hejly. (Je tam dost velký provoz, ale ke Callahanovi někdo zajede jen málokdy. Parkoviště je skryté za vzrostlými keři a příjezdovou cestu není skoro vidět. Kromě nápisu nad vchodovými dveřmi není široko dale-

ko žádná cedule.) Za dálnicí můžete vidět jedno z těch dražších satelitních městeček, pěkně neparcelované, srovnané a udržované. Když vás o Vánocích hřeje v žaludku pár irských káv a vy koukáte na všechna ta světýlka v dálce, tak to vypadá tak... no vánočně.

Dnes večer střecha připomínala velký placatý kámen, na který z ohromné výšky chčije spousta obrovských čehosi. Dálnice vypadala nádherně – obrýlení lidé jsou šťastní; za deštivých nocí vidíme hvězdy –, ale začínal jsem být promočený. Čím dál víc. Uvažoval jsem, že zalezu zpátky, ale jak jsem už poznamenal, mám rád teplý déšť. Zvláště rád jsem v teplém dešti nahý, ale nemám k tomu moc příležitostí. Mikovi to ale určitě vadit nebude a každého jiného uvidím přijíždět.

Tak jsem se svlékl a rozhlížel se po nejsušším místě, kam bych strčil svoje svršky.

Jako nejvhodnější mi připadal výtah; mohl jsem jeho dveře něčím zaklínit, aby zůstal nahore. Když jsem bosky doťapkal k jeho vysoké strojně, zjistil jsem, že už jsou zapřené – dlátem. Uvnitř byla hromada oblečení. Muselo patřit velkému chlapovi. Vybledlé džíny, modrá košile, boty, které mohly pasovat jen jedinému člověku. To vysvětlovalo tajemství Callahanova pobytu. Taky to bude šílenec, co se rád potají courá nahý v dešti. Když jsem zamířil k výtahu, musel vyskočit aspoň metr vysoko. Určitě se tomu pořádně nasmějeme – a možná ho to bude stát pár drinků, abych si to nechal pro sebe...

Bylo nanejvýš pravděpodobné, že mým spolunudistou je Callahan. V tom případě jsem měl vhodný oděv. Tedy vpřed.

Měl jsem ty rifle zvednout. Spodní prádlo by mě bylo varovalo. Srovnal jsem své oblečení na stávající hromadu, obešel jsem výtah a ztuhl. Stál jsem tam jako větřící pes, s jednou nohou ve vzduchu. Byla hrozně krásná a ve chvíli, kdy jsem ji uviděl, jsem si říkal, že to nesmím zvorat, neudělat žádnou chybu. Nebylo to nijak jednoduché.

\* \* \*

Nerad to říkám, ale asi byste ji za krásnou nepovažovali; pokud byste také nebyli zvrhlíci. Nemyslím tím, že jsem byl nahý v dešti, mluvím o mnohem obecnější perverzi. (Z mého pohledu jsem jediný normální člověk v perverzní společnosti. Všichni úchylové se tak cítí.)

Hned svoji úchylku objasním: Mám rád ženy, které jako ženy vypadají. To znamená, že můj ideál ženské krásy se prakticky shoduje s ideálem všeobecně přijímaným od úsvitu věků až téměř do současnosti.

Kdybyste ji viděli, nahou nebo oblečenou, asi byste řekli: „Hezká ženská, kdyby shodila, mohla by být i krásná.“ Snad byste byli galantní a nezírali na ni a nekomentovali její postavu, ale téměř jistě byste si ten pohled neužívali jako já.

Jinými slovy, nevyhovovala severoamerické představě ženy. Nevypadala jako třináctiletý chla-

pec se švestkami v náprsních kapsách košile. To oblečení ve výtahu bylo její. Ani nechci naznačovat, že měla postavu jako Jayne Mansfieldová nebo Loni Andersonová – masivní tělo stažené neviditelnými plastikami a pevné jako ramena vzpěrače těžké váhy. Měla nádherná, ohromná povislá prsa, velké břicho a mohutná stehna, která se za chůze musela třást.

Zkrátka vypadala líp než polovina žen v téhle nešťastné civilizaci a většina heterosexuálních mužů, co kdy žili, by z ní měla oči navrch hlavy. Praxiteles, Tizian, Rubens, Rodin, kterýkoli z těch velikánů by při pohledu na ni sáhl po nástrojích, ne-li rovnou po nástroji.

Zkrátka velryba. Hroch. Tě říkám, Morty, ať nežeru, esi nemá dvě stě liber, ani vo unci míň. Jeden z těch milionů zatracených Američanů, kterým je navždy odepřen ten Správný způsob života, příliš líných nebo geneticky degenerovaných, než aby měli snahu trýznit se a dosáhnout podoby podvyživeného ideálu. Prase. Bez charakteru, vůle, sebekázně, sebeúcty, samozřejmě bez jakékoli sexuální přitažlivosti. Na doživotí terčem vtipů, pronásledovaná posměchem, příslušnice menšiny, kterou „komedianti“ drtí nejdrsnějšími narážkami.

Cítil jsem, že začínám mít erekci.

\* \* \*

Tu vteřinu, kterou jsem měl ještě k dobru, jsem využil ke studiu její tváře. Společensky obtížný moment byl na spadnutí a já o ní teď hned potřeboval zjistit, co se dalo.

Obrovské kypré ženy a drobní hubení muži procházejí životem zahaleni do bolesti; některé to zlomí, z jiných se stanou velikáni. Ona byla velikán. Z její tváře mohl každý číst jako z otevřené knihy; charakter, vůle, sebekázeň, sebeúcta a žhavá sexualita, kterou by jako vyzáblá okamžitě ztratila. Měla spoustu vrásek od smíchu a spoustu vrásek od přemýšlení, a žádné jiné. Záplava kudrnatých vlasů se nijak nesnažila zakrýt její obrovitost a třpyt dešťových kapek jí vytvářel kolem hlavy svatozář. Na zlomek vteřiny jsem zahlédl její oči lesknoucí se ve světlech večerky na druhé straně silnice, zahleděné do dálky, vážné a sebejisté.

Přepnul jsem na počítačový čas. Musel to být sakra dobrý počítač, protože jsem dokázal provádět několik složitých podprogramů za vteřinu. Jeden podprogram prohledával soubory, aby mezi stovkami tisíců oslovení našel něco použitelného pro Nečekané setkání s nahou neznámou, ale i když to vypadalo, že nic nenajde, jiný, vymakanější program vytvořil na základě vstupních dat nový postup, chytřejší, příhodnější, jistější. V naději, že něco z toho bude fungovat, začal jiný, obyčejný a často používaný program volit tón hlasu a výraz. Musel být dost měkký, aby nepostrašil, ale ne zase příliš, aby to neznělo



zahanbeně, vtipný, ale ne šaškovský, zdvořilý, ale ne podlézavý, obdivný, ale ne chlípňý. Zkrátka jsem se připravoval lhát, jako když tiskne. Přitom mě téměř podvědomý algoritmus přinutil připažit a narovnat se. A tohle všechno zabralo maximálně dvacet procent bytů, které jsem měl k dispozici. Zbytek spotřeboval prvořadý úkol.

Zapsat si ji do paměti...

Hromada času! Kapacity na rozdávání! Věděl jsem, že si začínala uvědomovat moji přítomnost o několik set nanosekund dřív, sloučila všechny podprogramy, zvolila neutrální oslovení, típnula moji naději na rozumné zahájení, projela sto variant, aby našla nehorší a nejlepší řešení, a učinila rozhodnutí dřív, než jsem sám sebe slyšel, jak sytým a zvučným hlasem říkám: „Fakt nádherný kozy.“

Můj hlavní procesor shořel jako papírový čertík.

Trvalo jí asi deset let, než se na mě podívala, a za tu dobu jsem nedokázal dát dohromady jedinou myšlenku; děs mi spálil všechny obvody. Zatímco jsem se desítky let marinoval ve vlastní hanbě a pocitu definitivního zmaru, dívala se mi pevně do očí. Pak její pohled začal zvolna sjíždět níž. Na několik let se zastavil na mých ústech, poté rovnoměrně pokračoval až k chodidlům, potom znovu stoupal, zastavil se, kde měl – ale tehdy už to bylo celá staletí mrtvé, poslední jiskru sebevědomí mi sfouklo zjištění, že má erekce je sotva na půl žerdi, a někdy v té době její oči

zase našly mé. Nechápu, jak v nich pak mohla vidět být jen náznak inteligence.

Zvíře spící pod mým počítačem se probudilo a zkusilo ze sebe vymáčkout to nejlepší. Pokusilo se o úsměv, ale výsledkem byl nepochybně jen odpudivý škleb. Zkusilo veselý smích, ale bylo z toho klokotavé zachroptění. Zkusilo ležérní omluvné gesto, ale nedokázalo se pohnout. Její reakce na to všechno byla nulová. Staré zvíře to vzdalo.

První, co mě napadlo, bylo skočit ze střechy. Problém byl ale v tom, že se to dalo udělat jen jednou a nebolelo by to dostatečně dlouho, takže jsem přistoupil ke strojovně výtahu a začal jsem do ní tlouct hlavou, abych ji změkčil pro veliké finále. Líbilo se mi to a už jsem začínal chytat rytmus, když teprve tehdy se nesmírně rozchechtala, trombón v záchvatu smíchu, a přes svoji velikost byla ihned u mě a zadržela mě, než jsem mohl znovu udeřit. Začalo komplikované a kolébové objímání, svírání, třesení, smích, slzy, déšť, a najednou jsme seděli na zadcích a třásli se smíchy. Za pár minut jsme už zase popadli dech, ale když chtěla promluvit, vyrazila ze sebe jen „skvělý“ a znovu se zhroutila v hysterickém záchvatu. Tak jsem to zkusil já, ale sotva jsem řekl „Ten freudovskej žblept...“, zhroutil jsem se taky. Když zemětřesení opravdu pominulo, ležel jsem na zádech, přšelo mi do nosu a chodidly jsem vnímal teplo lidského těla. Ruce mě od plácání do střechy docela bolely.

Posadil jsem se.

Ona taky. Musel jsem vypadat příšerně. Erekcce byla pryč. „To nic,“ řekla a jemně přitiskla svá chodidla na moje, „už jsem slyšela horší.“

„Nerozumíte mi,“ zasténal jsem.

„Samozřejmě, ale myslím, že smysl jsem pochytala.“

„Ale...“

„Bezpochyby je to nejzajímavější setkání v mém životě, které už nic nepřekoná.“ Kéž by tak měla pravdu.

Pomaloučku mi začínalo docházet, že situace je řešitelná, že je to katastrofa tak epických rozměrů, že přechází v triumf. Opravdu jsem na ni udělal dojem. Což se pod mým zadkem nenachází Callahanův bar, byť prázdný? Callahanův bar, to ohnisko podivných a nádherných událostí, magická hospoda, kde nic není nemožné a něco dokonce nepravděpodobně? Existuje snad nějaké lepší, vhodnější místo pro zázrak než střecha Callahanova baru?

Ale pokračování mi zůstávalo skryté. „Jsem Jake.“

„To jsem ráda, bála jsem se, že si doopravdy ublížíte.“

„Říkám, že moje jméno je Jake.“

„To ráda slyším. A jak se jmenujete?“

Čím dál tím líp. Jake sice taky znamená „bejt v pohodě“, ale snad jí to mohlo docvaknout. Mám rád holky, kterým to myslí. „Čert ví. A jak vy?“

„Já jsem Mary, Jaku.“

Zbylo mi ještě trochu filipa, tak jsem zkusil nenápadně zapátrat: „Určitě znáte ty chlapíky, co sem osadili to nádherný schodiště?“

Ochladla o dva stupně. „Já jsem ho osadila.“

„Promiňte,“ zamumlal jsem a vstal. Stěna strojovny výtahu byla stále dost pružná, aby dobře odrážela, ale zase ne příliš, aby tlumila náraz.

Náhle mě hrozně zabořily uši a moje hlava přestala tlouct v rytmu. „Nechte toho,“ řekla a otočila si mě za obě uši k sobě. „Sakra, já se na vás proto nezlobím. Určitě jsem první kovářka, na kterou jste v životě narazil; to jste přece nemohl vědět. Vedl jste si dobře; nezatvářil jste se nevěřícně, jen překvapeně.“

Zavrtěl jsem hlavou. Nehnula se. „Jste druhá kovářka, kterou jsem kdy potkal. Proto jsem na sebe naštvaný, mělo mi to dojít.“

O krok ustoupila a dala si ruce v bok. „Jaku, moc na to tlačíš,“ řekla tiše.

„Já vím. Lichotí ti to aspoň?“

Srdečně se rozesmála. „Jasně, sakra. A není to úplně bez účinku: už se nemůžu dočkat zjistit, jaký jsi, když jsi normální.“

Dech se mi zklidnil a ztuhlé svaly v ramenou povolily. „Taky na to bývám zvědavý. Ale aspoň mi mělo dojít, že jsi sem to schodiště dala ty.“

„Proč?“

„Protože na to prostě vypadáš. Máš pro to všechny předpoklady. Věděl jsem to ještě dřív, než sis všimla, že jsem tady. Mohl jsem si to domyslet.“

Usmála se. „Vidíš? Nakonec z tebe vypadl kompliment. Lepšíš se.“

„Kde se tu vzalo?“

„První roky strávilo schodiště v knihovně jednoho zámožného biskupa. Posledních třicet let stálo v nejlepším bordelu v Brooklynu, ale ten pár měsíců zpátky zavřeli...“

To mě vyděsilo. „Paní Sally to zavřela?“

Smutně přikývla. „Spousta laciný konkurence, nový zvyky. Vypadá to, že všichni teď chtějí levný zboží a místa jako Sally už neletí.“

„Proboha! Vždyť já to schodiště znám! Takže v Callahanově baru je teď schodiště paní Sally McGee?“ Dokázal jsem se usmát. „Bože můj, Sally,“ pronesl jsem procítěně k uplakaným nebesům. „Moc mě mrzí, že tě zavřeli, svět je teď mnohem chmurnější místo, ale aspoň že ne všechny tvoje poklady padly v plen barbarům. Kde je teď ta skvělá stará dáma, Mary?“

„Na odpočinku. Takže pro to schodiště je to dobré místo?“

„To nejlepší. Tohle je Callahanův bar, víš? Ale jak bys vlastně mohla.“

„Stejně jako ty jsi věděl, že já jsem dobrá kovářka. Na tomhle místě něco je. Ale já...“

„To si piš. Kdyby to schodiště mělo nohy, přišlo by sem samo. Tady se dějí zázraky. Drobet podobné těm, co se děly u paní Sally, když na to přijde. Nevíš, jestli dneska Mike otevře?“

„Říkal, že tak za půl hodiny.“

„Takže to poznáš. Zdejší parta se ti bude líbit –

je to ta nejlepší rodina, jakou jsem kdy měl. Řekl ti Mike o pravidlech?“

„Pravidlech?“

„Každý pití tu stojí půl dolaru a Mike bere jen dolarový bankovky. Na konci baru je automat na cigarety plnej čtvrtáků a tam si při odchodu můžeš vybrat svoje drobný – pokud ovšem nezajdeš ke krbu...“

„Počkej. Pití je za půl dolaru?“

„Jo, proč?“

„Dneska ve většině hospod jen pivo stojí přes dolar.“

„Vážně? Já do jinejch hospod nechodím.“

„A to mu nikdo ty čtvrtáky nevybere? Musí si je hlídat jako ostříž.“

„Nene. Nikdo ten automat nehlídá. To je jedna z věcí, které dělají Callahanův bar.“

Lehce zavrtěla hlavou. „Tak dál. Říkal jsi něco o krbu.“

„Když cítíš potřebu, jdeš na křídovou čáru nakreslenou na podlaze před krbem. Musíš nahlas pronést přípitek – tehdy všichni ztichnou – a pak hodíš sklenici do krbu. To tě stojí ty drobné nazpět, ale většinou to jednomu hrozně uleví.“

„No ne,“ zašeptala.

„Lidi sem většinou chodí, když potřebujou pomoc. Ne sice vždycky, ale většinou. A většinou jí taky dostanou. Pomáháme si navzájem. Dneska je těžký najít bar, kde by barman aspoň předstíral, že naslouchá vašim problémům. U Callahana ti naslouchají všichni. Zdvořile a pozorně. Neu-

míš si představit, jaký příběhy tu jsou občas ke slyšení.“

„To vypadá jako hodně depresivní místo na opici.“

Zašklebil jsem se. „Uvidíš. Všichni už tu musejí být dřív a přečetli si ten vzkaz na dveřích ještě předtím, než zmoknul. Budou tu každou chvíli. Jsou to do jednoho veselý kopy. A musím tě varovat: všichni jsme paronomázici.“

Hrůzou vyvalila oči. „Proboha ne. Jen žádný šprýmaře!“

„Ale to je dobrý, dneska není fórděle.“

„Fórděle?“

„To je večer, kdy autor nejlepšího fóru dostane zpět svoji útratu.“

Otrásla se. „Kristova noho, to bylo o fous.“

„Ne. Dneska je večer Sedmilhářů a řeknu ti, dá to fušku, kvalifikovat se u Callahana jako sedmilhář. Měli jsme tu třeba opravdového mluvícího psa. A fůru cestovatelů v čase. Dva mimozemšťany... Hele, támhle zrovna jeden je.“ Zamával jsem. „Ahoj, Finne!“

Otočila se a když ho uviděla, strnula.

Jak jsem ji na to mohl připravit, že jo? Callahanův bar je prostě takový: buď plav, nebo se utop. Bylo to na ní.

Když jsem Mickeyho Finna uviděl, už prudce zpomaloval. Posledních sto yardů proletěl jako racek a přistál s ještě větší elegancí. Děšť se mu vyhýbal – to byl důvod, proč jsem si ho v té tmě všiml –, a když dosedl vedle nás, přestalo pršet